

EL CARISMA DE LES ESCOLES PARROQUIALS ¹

El primer document és, evidentment, *El Carisma fundacional de les escoles parroquials*. Mons. Ricard Maria Carles va pronunciar el 15.10.93, amb motiu de la inauguració del curs de les escoles parroquials, la conferència que defineix el *Carisma fundacional* dels nostres centres i recull l'esperit que va portar l'Arquebisbat a erigir la FEP. Aquesta conferència és el marc de referència normatiu de tota l'acció educativa dels nostres centres.

Sr. Director General,
Sra. Delegada Territorial de Barcelona
Mn. Carles Sauró, Sr. Ramon Lóbez,
senyores i senyors:

Introducció

El Sr. Director General ha dit que els ha vist a vostès amb il.lusió; a mi també em feia il.lusió tenir aquesta trobada amb tots vostès, perquè, com a pastor de l'Església de Barcelona, el de la formació és un àmbit molt important, tant la formació en general, com evidentment la que doneu a través de les escoles parroquials. Pel nombre d'alumnes, que són uns 13.000, un nombre prou gran, i encara que no fossin més que 5.000. El Senyor, si tenia quatre oients, parlava per aquells quatre... Per això em feia il.lusió aquest acte, i dono gràcies a Déu pel fet de poder estar amb vostès.

El tema que se m'havia ofert era aquest: "El carisma institucional de les escoles parroquials." I també em fa il.lusió per una raó: perquè lliga amb la meua idea de la necessitat de començar clarificant sempre la identitat de les persones i de les institucions. A l'inici -quan tot just feia un any que era a la diòcesi- vaig fer ja com un primer avanç del que podria ser, no tot un pla de pastoral -ja que per fer aquest calia consultar amb els consells presbiteral i pastoral-, però sí un avanç d'idees. I vaig titular aquest document així: "Identitat, comunió, evangelització". Perquè, certament, no hi ha evangelització si no hi ha comunió. I no hi ha comunió si no hi ha identitat. Per això, parlar del carisma de les escoles parroquials equival a parlar de la identitat de les escoles parroquials, una identitat que vostès viuen ja fa temps.

I penso que és un tema important, molt important. I més en un moment que hi ha un gran risc de desidentificació de moltes coses, i de les persones, que es deixen dur una mica pels criteris massius i per certes reserves, per una mala intel.ligència

---

¹ Conferència pronunciada al Col·legi Reial Monestir de Santa Isabel, el dia 15 d'octubre de 1993. (Separata Butlletí Arquebisbat Barcelona. Novembre 1993, pàgs. 521-529).

de la llibertat. Perquè, de vegades, quan no donem una opció clara d'identitat catòlica, aleshores llevem a aquella persona la llibertat d'escollir: perquè no sap que fer i està escollint entre dos grisos, un que és catòlic i un altre que és catòlic, però són ben bé dos grisos... Però es podrien escollir, potser, altres colors més definits... Per això dic que m'interessava molt aquest tema.

1. Raons d'una pregunta

La pregunta pel carisma institucional de les escoles parroquials neix en el si de la Fundació d'Escoles parroquials (FEP) per raons molt diverses -com la seva mateixa fundació-; molt diverses, però convergents. Citem, breument, les que d'una forma més urgent us han portat a cercar una resposta:

Durant els cursos 1991-92 i 1992-93 es treballa el projecte d'un caràcter propi per a les escoles parroquials adherides a la FEP. Un projecte que, sense anul·lar la història i la tradició de cada una d'elles -que és diversa i per aixó mateix enriquidora-, reflecteixi allò que és comú a totes, dins l'àmbit de l'escola cristiana a la diòcesi de Barcelona.

Segonament, aquest treball porta indubtablement a la pregunta per la raó de ser de les escoles parroquials: quin és el seu origen i quina aportació la fan a la diòcesi de Barcelona. A més, la FEP, com a fundació que neix a l'arquebisbat mateix, es proposa aprofundir en el "caràcter fundacional" de les escoles, de les quals exerceix la titularitat.

Al mateix temps, hi ha la convicció que ha d'existir una raó comuna a totes elles, específica i pròpia, -respectant la seva diversitat-, en l'àmbit de la diòcesi de Barcelona, i diferent de la resta de les escoles cristianes, nascudes sota el patrocini d'una congregació religiosa o d'altres entitats.

Coincidint en el temps amb la reelaboració d'un document que la FEP està portant a terme, el Secretariat de les Escoles Cristianes de Catalunya ha organitzat l'Escola d'Educadors, de la qual cosa he parlat sovint amb el P. Riu, i que trobo que també és una tasca i un servei molt important. Aquest servei ha tingut, com saben vostès, una resposta realment important, la qual cosa demostra que és un servei que realment ens feia falta. Un dels capítols dedicats a la formació dels participants tracta precisament de la il·lustració dels educadors en el carisma propi de la institució titular.

Finalment, el Concili Vaticà II i el Codi de Dret Canònic reafirmen el dret i el deure de l'Església en l'erecció d'escoles de la joventut, encomanant aquesta tasca als pastors de l'Església en el decret *Gravissimum educationis momentum* i també en el Codi de Dret Canònic nou, als canons 793 i següents.

I, per acabar aquest apartat, jo també els volia dir que, per mi, l'educació cristiana no és una suplència. L'Església, al llarg dels segles, ha anat fent moltes tasques que la societat no volia o no podia fer, i que l'Església, des de l'Evangelí, pensava que calia fer. I aixó sovint ha estat una autèntica suplència. Suplència que ja no ha

estat necessària quan en altres ocasions, en el decurs de la història, els estats, les autoritats civils i organitzacions diverses -governamentals o no-governamentals, com es diu ara- han anat fent-se càrrec de moltes coses. Aleshores, la tasca eclesial de suplència ja no caldria.

Però hi ha àmbits, a propòsit dels quals no es pot dir que hi sigui suplència. No ho és. Les paraules de Jesús "Aneu i ensenyeu" no comporten només ensenyar la religió, sinó també ensenyar tota la cultura des de la fe. I l'Església està convençuda que això no és una suplència en el sentit que sigui una cosa de la qual es podria dir: "Bé, ara això ja ho poden fer altres instàncies. Deixem els nostres centres, perquè ha estat una suplència." No. Ha estat un exigència de l'Evangelí; ha estat una exigència de l'evangelització. I, per tant, com que no és una suplència, es un deure en qualsevol circumstància.

2. Els "trets" de l'escola parroquial

Les circumstàncies anteriors, coincidents en el temps, han portat a un procés de reflexió per a identificar els "trets comuns i propis" de les escoles parroquials de la diòcesi de Barcelona. Aquests "trets" són, sense dubte, viscuts i portats a la pràctica en unes formes educatives determinades, pròpies de les nostres escoles, però potser no s'han formalitzat explícitament

Això ens passa en molts aspectes de la vida, en què tenim molt clar el que hem de fer, però que a vegades no ho han formulat. I, quan ens ho pregunten, hem de fer ràpidament una síntesi del perquè, del com i de cap a on anem. Ho tenim clar, però no formulat. Jo penso que aquesta és la circumstància concreta de la Fundació d'Escoles Parroquials. De tota manera, no sempre és fàcil d'expressar formalment el que s'ha viscut. Si contemplem el conjunt de les escoles cristianes, hi trobarem molts trets comuns, però també diferències específiques, que depenen del carisma fundacional, que és divers. Totes aquestes diferències contribueixen a la riquesa plural de les escoles cristianes.

Només per la diversitat de barris en que us feu presents, evidentment el tarannà ha de ser diferent i les exigències han de ser també diferents.

En el marc comú de l'Església universal i diocesana, cada una de les escoles crea un estil educatiu que transmet una forma pròpia de viure la mateixa experiència cristiana. En aquest marc comú, les escoles parroquials troben també el seu lloc.

En relació amb la forma pròpia de viure la experiència cristiana, vull subratllar que hi ha un problema cultural a l'escola, i de vegades també a la escola cristiana, i consisteix que la cultura no es vista com el lloc on es planteja el sentit global de la vida, sinó com el conjunt d'elements que contribueixen al progrés humà. És molt poc freqüent que la cultura arribi als joves com la interrogació i com l'intent humil de resposta en relació amb el sentit de la vida en els diferents camps del saber i de l'acció humana.

Pot resultar problemàtica, malgrat tot, la seva forma pròpia. I per això hi ha una dificultat afegida: a diferència de les escoles que depenen dels instituts religiosos, les escoles parroquials no posseeixen, aparentment, *un fundador comú*, ni *un estil propi* i comú a totes elles, almenys expressats d'una manera formal.

Malgrat tot, el fet de no estar formalitzat no vol dir que aquesta forma pròpia de viure l'experiència cristiana no existeixi. Jo no he vist a les escoles parroquials res semblant a un cos sense ànima, sinó realment un cos amb molta ànima. I, d'aquesta ànima, crec que n'ha estat una expressió més la que detectava el Sr. Director General quan ha vist les fisonomies de vostès... Vull dir que no és un cos sense ànima. Que no vestigui prou formalitzada no vol dir que no existeixi. I certament tampoc no vol dir que ens hàgim d'estalviar esforços per formalitzar-ne els trets comuns i trobar la forma pròpia, traient-ne també, amb coherència, les conseqüències educatives pràctiques corresponents.

En realitat, sí que existeix un fundador comú de les escoles parroquials: l'esperit d'una Església diocesana. Crec que no hi ha cap més en tot l'Estat Espanyol que tingui una fundació d'aquesta mena, amb l'extensió i el nom i la qualitat de les escoles. Per això jo els felicito, i em felicito de tenir-los.

És l'esperit d'una Església diocesana que, en crear les seves escoles al costat de les parròquies, pretén donar una resposta específica, pròpia i necessària a la responsabilitat, al dret i al deure que li pertocquen en l'àmbit de l'educació cristiana. L'estil educatiu és, sens dubte, més plural en les seves formes i presenta, per això, més matisos, més colors i tonalitats, i de vegades, amb el pas del temps, més desviacions. Tots aquests factors s'han de reconsiderar acuradament ara, a la llum dels documents del Concili Vaticà II, o dels documents del magisteri de l'Església sobre l'educació cristiana i, en la nostra diòcesi, a la llum del *Pla Pastoral* de l'arquebisbat de Barcelona.

Jo també apuntaria, encara que sense entrar amb detalls: i també a la llum de l'encíclica "Veritatis splendor". Fa tres nits, llegia un llibre de MacIntyre, un filòsof preocupat per l'educació i l'ètica, i, curiosament i de forma insistent, en aquell llibre seu parlava molt de la necessitat, per poder tenir un comportament humà, d'unir el bé amb la veritat, perquè el bé sigui de debò el bé. Calia, per això, unir-lo amb la veritat. Aquesta és una de les línies de fons de la nova encíclica sobre el sentit de la moral. No tracta temes morals concrets. Però, des d'una antropologia cristiana, és molt important aquesta connexió entre el bé i la veritat. No vull entrar en el tema, però sí apuntar-lo.

El subtítol del "Pla Pastoral" ens dóna els paràmetres que defineixen l'escola parroquial i, al mateix temps, la seva finalitat: "Identitat. Comunió. Evangelització".

Identitat: els trets comuns que sorgeixen d'un mateix esperit fundacional; en el nostre cas, la iniciativa diocesana-parroquial.

Comunió: la riquesa de la pluralitat que s'harmonitza en una finalitat comuna i compartida.

Evangelització: la finalitat i la raó última de ser de l'escola parroquial.

3. Evangelitzar en la llibertat

Volem realment evangelitzar. Tenim consciència que hi ha molts nens i moltes nenes, molts adolescents i molt jovent que no tenen més possibilitats de trobar-se amb el Senyor Jesús que a l'escola. No en tenen possibilitat a la família; no en tenen possibilitat al barri, ni entre els amics. L'única possibilitat de trobar-se amb el Transcendent és a l'escola. I, evidentment, volem evangelitzar. ¿Volem evangelitzar en la llibertat? Evidentment: "La veritat us farà lliures." Educar evidentment en la llibertat; però també en el convenciment que estem oferint el millor.

No diem: "Heus ací unes ofertes. Heus ací un ventall de pluralitat d' ofertes de concepcions de l'home..." Nosaltres estem convençuts que no estem oferint una ofeta més, sinó la millor i l'única que té capacitat d'identificar l'home autèntic. Va ser aquesta una veritat de la qual Pilat no es va adonar quan digué: "Heus ací l'home." Sí, heus ací l'home; l'home per antonomàsia: Jesucrist. Per això els deia, encara que crec que vostès ja n'estan convençuts, que nosaltres no fem una oferta més, pensant que n'hi ha altres... Sí, evidentment que n'hi ha d'altres; però no l'oferim, ni de bon tros, com una oferta més, sinó com "la" oferta de l'home autèntic. I estem convençuts que, en la mesura de que hi hagi en el futur molts ciudatants a la ciutat de Barcelona i a la diòcesi que tinguin un esperit cristià, la nostra societat serà molt més habitable, amb més convivència, amb més pau, amb més amor, més respecte, més voluntat de compartir.

I per això posem en l'evangelització tot l'interès i tot l'entusiasme. Jo els agraeixo que vostès ho facin així, sigui quina sigui l'assignatura o l'àmbit de cultura concret en que actuen.

En aquest marc hem de buscar la identitat de l'escola parroquial com a escola cristiana, per una banda, i com a aportació específica a la missió de l'Església diocesana per altra.

4. Aportació específica de l'escola parroquial i la seva necessitat avui

L'Església exerceix de moltes maneres el seu dret i el seu deure d'educar els fidels. Una de les formes privilegiades és a través de la riquesa que aporten els instituts religiosos dedicats a l'ensenyament. Aquests instituts manifesten en l'Església la riquesa inexhaurible de l'Esperit Sant.

Gràcies a Déu, tenim molts centres també a la nostre diòcesi dependents d'instituts religiosos. Gràcies a aquesta pluralitat inesgotable de dons de l'Esperit, les escoles parroquials contribueixen també, a la seva manera, a la riquesa de l'Església, Cos únic de Crist.

¿Quina és la seva *aportació específica*? La resposta sembla evident: el zel apostòlic de tants rectors ha cristal·litzat en una àmplia i rica xarxa escolar, com la que hi ha actualment sota el patrocini de l'Arquebisbat de Barcelona. Jo recordo amb emoció que vaig poder conèixer encara el fundador d'aquesta escola, Mn. Francesc Ros i Vendrell, i qu vaig assistir també i vaig resar un respons per ell. Del zel d'aquest sacerdot, i de tants altres, ha sortit aquesta realitat.

Els rectors van confiar les escoles parroquials a laics compromesos, perquè aquestes escoles responguessin al desig de l'Església sobre l'educació. Aquesta participació laïcal respon a les directrius que el Concili Vaticà II ha recuperat i formulat per als laics o seglars. Aquesta tradició queda reflectida al preàmbul de "La nostra proposta educativa": "Les escoles parroquials -dins del conjunt més ampli d'escoles cristianes- s'han fet presents en els llocs més populars -rurals o industrials-, molts cops per pal·liar necessitats urgents d'escolarització. Tenen una llarga, encara que poc coneguda, tradició. Podem esmentar l'exemple de dos rectors, tots dos de parròquia rural, innovadors en aquest camp: el català -i gran defensor de la llengua- Baldiri Reixach, autor del famós manual "Instruccions per l'ensenyança de minyons" del segle XVII, i l'italià del nostre segle Lorenzo Milani que va fer universal el poblet de Barbiana, amb la seva engrescadora escola parroquial."

És a dir, la formació -permeteu-me que insisteixi en un tema que em sembla molt important- i, alhora, l'atenció directa a les necessitats. Ho dic, perquè de vegades, en alguns àmbits, es pensa que l'Església hauria de deixar tot projecte d'ensenyament, perquè seria un triomfalisme i una mostra de poder tenir col·legis, i que el que hauria de fer és anar als barris més pobres i ajudar als més humils. Sí, evidentment, l'Església no seria l'Església si no tingués tots els serveis que tenim d'ajuda a tothom, des dels sidosos fins als drogaaddictes, els marginats, els emigrants... a través de Càritas, i del Secretariat per als Marginats, i de tants altres serveis. Sense això, l'Església no seria l'Església. Però seria injust per als pobres i per a aquests mateixos marginats de dir: "Ens retirem de tota mena de formació, i només anem a treballar amb els més pobres." Seria com dir a la societat: "Feu l'home com vulgueu, formeu la gent com vulgueu; l'Església deixa totalment en mans vostres la formació. Tot el que això segregui d'injustícia, d'explotació, de marginació, d'immoralitat, ja ho arreglarem nosaltres."

Per pura justícia amb els pobres, tenim l'obligació de treballar també al millor nivell possible, i en dir nivell vull dir nivell científic i pedagògic, però nivell també d'influència en la societat. Hem de treballar des de la influència en la societat per no haver de necessitar després a la societat tants serveis de marginació. No hi insisteixo; però dic que, des de la pura justícia envers els marginats i els pobres, no podem deixar a unes altres ideologies que facin la societat com vulguin... No; perquè moltes vegades el resultat serà, com ja ha passat tantes vegades, més dolor i més marginació.

Fa poques nits també que llegia, d'un pensador de l'Est, que per amor a la nació, pel bé d'una classe social -està vivint i és d'un país ex-comunista-, es poden fer moltes coses molt negatives; diu pel bé d'una nació, pel bé d'una classe social, es

poden fer moltes coses molt negatives; que es pot fer molt de mal a l'home, si es prescindeix de la transcendència i es prescindeix de Déu. No és teoria per a ell, és una cosa viscuda. Nosaltres no voldrèm, per tant, deixar el camp lliure, dir a qualsevol ideologia que formi la gent jove, que nosaltres ja ens ocuparem de les conseqüències que això segregui... No, nosaltres ens ocuparem que cada vegada la societat segregui menys marginació, menys explotació i menys immoralitat. I hem de pensar que això ens ho exigeix el Senyor, la nostre consciència cristiana.

Al decret "Apostolicam actuositatem" es llegeix: "I com que en aquest nostre temps sorgeixen problemes nous i s'escampen errors gravíssims que miren de subvertir de socarel la religió, l'ordre moral i la mateixa societat humana, aquest Sant Concili exhorta cordialment els seglars a complir amb major diligència, d'acord amb la ment de l'Església, llur responsabilitat en l'explicitació, la defensa i la recta aplicació dels principis cristians als problemes contemporanis, segons la capacitat de l'enginy i els coneixements de cadascú" (n.6). I molt més endavant diu: "Els mestres i els educadors, que per la seva vocació i per obligació practiquen una forma egrègia d'apostolat dels laics, han de dominar la ciència necessària i l'art pedagògica, gràcies a les quals puguin proporcionar amb eficàcia la formació esmentada" (n.30).

El mateix decret conciliar situa la parròquia al centre mateix de la vida cristiana: "Cal -diu- que els laics s'acostumin a treballar en la parròquia, íntimament units amb els llurs sacerdots; a proposar a la comunitat de l'Església els problemes propis i els del món i les qüestions relatives a la salvació de les persones, problemes que han de ser examinats i solucionats amb els parers de tothom; i a proporcionar tant d'ajut com pugin a totes les iniciatives apostòliques i missioneres de llur família eclesial. Han de cultivar constantment el sentit de diòcesi, de la qual la parròquia és com una cèl.lula ..." (n.10).

I tots vostès estan del tot arrelats i immersos en el sentit de la parròquia, perquè és la parròquia on ha nascut el centre on vostès treballen i és la parròquia la que manté aquest esperit.

A la llum d'aquests principis declarats en el Concili Vaticà II, l'escola parroquial neix sempre de la dedicació i disponibilitat dels seglars a col.laborar amb els pastors d'una parròquia determinada en l'educació cristiana dels joves.

Vostès sí que tenen -perquè no tots els professors ho tenen- una formació i uns convenciments que els ajuden en la tasca de desvetllar les consciències en la línia de la "Veritatis esplendor", que no mira el "ben-estar" de l'home a través del consum opinable, sinó el "ben ser" de la persona humana en la lliure recerca de la veritat. Jo els agraeixo el que fan i els demanaria que no abaixessin mai la guàrdia en aquest aspecte.

Per respondre als principis esmentats més amunt, l'Arquebisbat de Barcelona va constituir la Fundació d'Escoles Parroquials, que té per finalitat precisament d'aconseguir que les escoles parroquials ofereixin a les famílies una educació integral de qualitat, dins la plural oferta educativa de la nostre societat. La FEP té per objectiu que tota escola parroquial constitueixi una oferta òptima per a totes les

famílies que desitgin una educació cristiana pels seus fills.

Naturalment, les exigències de professionalització posteriors, la situació laboral i els requisits de les lleis civils han portat les escoles parroquials a situacions noves, que no desvirtuen pas la seva raó primera ni la seva finalitat pròpia.

L'escola parroquial és, doncs, una concreció del dret i del deure que ha rebut l'Església d'educar a la joventut i de contribuir a l'evangelització de la nostra societat a través de l'educació.

La finalitat pròpia de l'escola parroquial és, consegüentment en el món de l'acció eclesial parroquial i diocesana, la formació dels laics com a seglars responsables, perquè se sentin vinculats a l'estructura parroquial com a tal. I aquesta finalitat queda recollida en el "Caràcter propi de les escoles parroquials".

Amb unes altres paraules: la finalitat de l'escola parroquial és la formació de joves cristians, responsables de l'acció evangelitzadora de la parròquia en un món culturalment plural, com el que ens toca viure en el segle XX i ens tocarà en el XXI, en comunió amb els bisbes, i capaços de dialogar des de la seva fe amb totes les dimensions de la ciència i de la cultura.

5. *Pluralisme*

I en dir que som en un món culturalment plural -estem evidentment dins d'un pluralisme, que és bo també-, no vol dir que no volem evangelitzar la cultura catalana. S'ha dit, i amb raó, que no es pot pensar en una cristianitat catalana, no. Però s'ha de fer una Catalunya més cristiana. El pluralisme no vol dir tant se me'n dona que tinguin fe el 10 per cent dels catalans com el 90... No, a vostès i a mi no ens és igual. I dins el pluralisme farem l'oferta cristiana, pensant un cop més que no és una oferta més, sinó l'única oferta que el Pare Déu ens ha donat. I intentarem realment, en pluralisme, evangelitzar. I dic això perquè, de vegades, la consciència de viure en pluralisme es presenta com si volgués dir: "Es igual..." Tant se me'n dóna que aquesta persona tingui fe o no en tingui. No, el pluralisme no vol dir això. Pluralisme vol dir que hi ha una llibertat total perquè cadascu prengui i faci seu el sentit de vida que vulgui. Però no vol dir que els cristians, que estimen el Senyor i estimem els fills de Déu, ens sembli igual que, dins la pluralitat, cadascú agafi el que vulgui. Ens dolrà molt que algú agafi una opció agnòstica. I ens agradarà molt d'algú que agafi una opció catòlica, moltíssim. Per això, parlem de l'evangelització dins el pluralisme.

L'escola parroquial contribueix de forma decisiva a la formació de seglars compromesos i que estaran en el futur, amb unes fermes conviccions cristianes, en el món de la cultura, de la família, del treball, de la parròquia i de les institucions diocesanes. Tot això, sense oblidar el foment de les vocacions sacerdotals, com és també present al "Caràcter propi".

Conclusió

El principi fonamental de l'escola parroquial, com de tota l'escola cristiana, són les paraules del Concili Vaticà II: "Cal que (els fidels) aparellin el coneixement de les noves ciències i doctrines i dels invents més moderns amb els costums cristians i amb la instrucció de la doctrina cristiana, a fi que la cultura religiosa i la bondat d'esperit avancin amb passa pariona amb el coneixement de les ciències i amb el progrés constant de la tècnica, i així d'aquesta manera ells puguin judicar i interpretar totes les coses amb sentit cristià íntegre" (GS, n. 62).

I a l'hora del descobriment de ciències i doctrines, les més recents, no es pot perdre de vista la doctrina cristiana. Això em fa recordar el llibre que deu fer tres anys queva escriure un científic, que és alhora un bon cristià i un gran català, el Sr. Mayor Zaragoza, president de la Unesco. Un llibre que es diu "Demà serà tard". És d'una autoritat científica molt gran, i diu que si no hi ha més ètica en el món de la ciència -no ja en el món dels humanismes, sinó de la ciència aplicada, que és el seu-, si no hi ha una ètica viscuda i realitzada en la investigació de les ciències, el món va molt malament. I el títol mateix del llibre ja ho expressa: "Demà serà tard", i és una tesi molt ben fonamentada sobre la necessitat d'introduir l'ètica en la investigació i la cultura.

En això, vull dir allò que tantes vegades repeteixo: quan estem fent tasca d'evangelització, no estem fent una cosa pietosa, que ja està bé, que el cor ens ho demana, que ho hem de fer, que l'Església ho diu. La religió és un estímul que ens ha enardit i ens ha posat tesos. Jo de vegades m'enfado quan sento dir que la religió es dóna perquè és un fre. A mi no m'ha frenat de res, m'ha llançat a moltes coses que no hauria fet mai de no haver estat que coneixia el Senyor.

Hi insisteixo moltes vegades: no evangelitzem perquè és pietós, perquè és bo, perquè agrada, perquè es té temps. No, no; res d'això. Alhora que ens ho demana el Senyor, estem convençuts que estem fent una tasca social molt important, i estem fent ciutadania, i que estem aixecant nivells. Quan estem parlant del Senyor, quan estem evangelitzant, quan estem donant criteris cristians als alumnes, estem fent una tasca molt important de ciutadania i una tasca molt important de servei social.

La vocació de l'escola parroquial és, precisament, la de crear persones convençudes que tot el que és veritablement humà és assumit per l'Evangeli i, al mateix temps, que l'Evangeli il·lumina tota acció que posseeixi un caràcter digne de la persona. És una llastima que hi hagi molt sovint homes que diuen: "Sóc agnòstic." I a un que li tinc confiança, li dic: "No, tu ets un home molt intel·ligent que ha desenvolupat molt l'estudi, l'experiència, l'afectivitat, però tens una fe d'adolescent. I dius "sóc agnòstic". No, tu ets un home molt desenvolupat, però en la religió t'has quedat en la fe dels dotze anys. I ho dic sense ànim d'ofendre ningú; però és la tragèdia de molts cristians i de moltes cristianes que diuen que no tenen fe, que són ateus, que són agnòstics, i en realitat és un home que té una fe molt petita que no suporta una vida d'adult; per això és important el que vostès fan.

Allò específic de l'escola parroquial és la formació de seglars, de laics, que, com a tals, tenen una tasca pròpia en la missió de l'Església, a través de l'acció parroquial i diocesana. Una tasca que els és pròpia en comunió i sota la direcció de la jerarquia.

S'ha d'afegir un element fonamental a aquesta especificitat de l'escola parroquial. No sols els alumnes, sinó tots els educadors de les escoles parroquials són laics, i han d'estar compromesos i integrats en els plans pastorals de la parròquia i la diòcesi. ¿Aixó vol dir que es tracta que aquest laics siguin creients? Dons si; però encara més: practicants. I encara més: amb esperit de militants. Jo penso que, tal com vostès, cal exigir que ho siguin. El caràcter laïcal o seglar (en el sentit del Concili Vaticà II) de l'escola parroquial ve donat també pel fet que tota escola parroquial sorgeix i és possible amb col.laboració sincera i plena de l'esperit cristià dels laics amb la parròquia que crea la seva escola. Una de les línies operatives bàsiques de la FEP és, precisament, la recuperació d'aquest esperit original en els educadors de les escoles parroquials .

La FEP, com a institució de l'Arquebisbat de Barcelona, assumeix per objectiu fonamental de tota la seva acció la tasca que en l'àmbit diocesà li ha estat assignada, de manera que totes i cada una de les escoles parroquials vinguin a respondre en la pràctica diària al carisma i als principis fundacionals que justifiquen la seva existència.

I perquè així és com vostès ho fan, i desitgen seguir fent-ho, moltes gràcies de tot cor.